

fig gjøre, maa jeg ialtsald bede om, at Gymnasitunderviisningen maa bortfalde idetmindste for Landsbyffskolernes Bedkommende.

C. C. Møller: Maa jeg tillade mig en ganske kort Bemærkning, da jeg allerede har havt Ordet 2 Gange. Den Dittring, jeg tillod mig at fremsøre, at i Octbr. Maaned blev Skolen besøgt i Jyllands Heedeegne, grunder sig paa den Erfaring, jeg har havt ved at være Præst for Nykirke og Gibe Menigheder i 13 Aar fra 1834—47. Efterat der i Sommerens Løb har været givet saa stor Frihed med Hensyn til Skolegang, som Loven dengang kunde tillade, har jeg i October Maaned, efterat Byret var opgivet, og efterat den øverste Klasse ikke længere brugtes til at vogte Kreaturerne, fundet en saa stadig og god Skolegang som nogenfinde derpaa Egnen.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at netop den næstsidste ærede Talers (Andersen) Dittringer, vise tilstrækkelig, at det vilde have sine Betæneligheder uden Videre at vedtage et Lovforslag som det, der her foreligger; thi ihvorvel han syntes at være tilbøielig til at gaae ind paa en Forandring af det Bestaaende, fremgik det dog af de Bemærkninger, som han, der er bekendt med Forholdene, fremsførte, at man maatte tillige være betænkt paa at træffe andre Foranstaltninger, for at nye Ulemper ikke skulde træde frem. Det er netop ogsaa den Overbeviisning hos mig, at det ikke kan gaae an saaledes uden Videre at give Afgang til en endnu større Ferietid for øverste Klasse, der gjør, at jeg maa være af den Formening, at Thinget ikke vilde gjøre Ret i at vedtage Lovudkastet, saaledes som det foreligger. Sagen afgjøres ikke alene ved saadanne almindelige Dittringer, som at Enhver maa virke til, at Skolegangen kan blive til saamegen Gavn som muligt — derom maae jo Alle forudsættes at være enige, og det er ganske vist ogsaa et Ønske, som er tilstede hos Cultusministeriet — men Spørgsmaalet er, hvorledes man under de givne Forhold kan afgjøre Sagen saaledes, at Underviisningen virkelig bliver til Gavn og Nytte. I den

Henseende kan det ikke være det Afgjørende, hvad der kan være behageligt for Forældrene; det er vel ønskeligt, at der tages tilbørligt Hensyn dertil, men det er dog klart, at det ikke kan være det ene Bestemmende.

Lindberg: Ja, jeg maa da tillade mig meget bestemt at fremsætte det Spørgsmaal, om der er Noget, der virkelig mener, at Børn, ved at blive multerede i October Maaned, lære Noget i denne Maaned?

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer dertil at kunne svare, at jeg antager, at accurat det Samme, som gjælder om October Maaned, vil gjælde om enhver anden Maaned.

Lindberg: Maatte jeg dertil tillade mig den korte Bemærkning, at det dog virkelig ikke er Tilfældet. Naar nemlig Loven af 2den Mai 1855 har bestemt, at Børnene i første Klasse ere frie for Skolegang fra 1ste Mai til 1ste October, har Hensigten dermed været, at de i den Tid kunde blive bortfæstede, kunde faae Tjeneste; men de faae ingen Tjeneste, medmindre de ogsaa tjene October Maaned med; thi der er Ingen, der vil indlade sig paa at have en Dreng til at vogte Kreaturer og tage Kartofler op, naar han ikke ogsaa kan beholde ham i denne Maaned. Naar derfor Børnene bortfæstes, beholder man dem, saa at de ikke komme til at gaae i Skole i October Maaned; de blive multerede, men de lære ikke Noget derved. Det, man imidlertid skal sørge for, er dog, at de lære Noget, og man skal derfor ikke holde paa en Bestemmelse, som gjør Befolkningen uwillig mod Skolevæsenet, tilmed da den af mange andre Grunde gjerne kan være noget led og kjed af det, saaledes som det nu drives.

Andersen: Jeg maa aldeles give den ærede Forslagsstiller Ret i, at det ikke fører til Noget at holde paa Skolegang i October Maaned for øverste Klasse; thi mange Steder have Sogneforstanderskaberne den Overbeviisning, at det ikke fører til Noget, at det er ubilligt at tvinge Forældre og Huusbønde til i denne travle Tid